

Не обійматись

Денніс був інакшим.

Дивлячись у дзеркало, він бачив звичайного дванадцятирічного хлопчика. Але він *почувався* інакшим — його думки повнилися кольорами й поезією попри те, що життя було дуже нудним.

Історія, яку я зараз розповім, починається тут, у звичайному будинку Денніса, що розташований на звичайній вулиці у звичайному містечку. Його будинок майже такий самий, як і решта в цьому районі. В якомусь будинку вікна подвійні, а в іншому — одинарні. В якогось під'їзна доріжка засипана гравієм, а в іншого — вимощена плиткою. Перед якимось стоїть «воксгол-кавальє», а перед іншим — «воксгол-астра». Крихітні відмінності, які лише підкреслюють загальну однаковість.

Усе було таким звичайним, що просто конче мало статися щось неймовірне.

Денніс жив разом зі своїм татом — у якого, звісно, було ім'я, але Денніс називав його просто татом, тож я робитиму так само — і зі старшим братом Джоном, якому було чотирнадцять. Денніса непокоїло те, що його брат завжди буде на два роки старшим за нього, а також більшим і сильнішим.

Мама Денніса пішла з дому кілька років тому. Перед тим Денніс, бувало, вибирався зі своєї кімнати, сідав на верхній сходинці і слухав, як мама з татом кричали одне на одного — аж до того дня, коли крики припинились.

Вона пішла.

Тато заборонив Джону і Деннісу навіть згадувати про маму в розмові. Щойно вона пішла, він обійшов увесь будинок і познімав усі фотографії з нею, а потім спалив їх у великому багатті.

Але Деннісу вдалось одну вберегти.

Одна-єдина світлина уникнула полум'я, протанцювала у розжареному багатті повітрі, пурхнула крізь дим і застрягла в живоплоті.

Як зайшло сонце, Денніс тихенько вибрався надвір і забрав той знімок. Він обгорів і почорнів по краях, і Деннісове серце вже наповнилось сумом, але коли він підніс фото до світла, то побачив, що зображення лишилось яскравим і чітким.

Фото повнилось радістю: на ньому молодші Джон і Денніс на пляжі з мамою, вдягнуною в гарну жовту сукню з квітами. Деннісу та сукня дуже подобалась — була теплою кольору, випромінювала життя, а ще була приємна на дотик. Коли мама її вдягала, це означало, що настало літо.

Після того як вона пішла, надворі, звісно, було й тепло, але справжнього літа в їхньому будинку вже не було.

На тому знімку Денніс із братом, обидва в купальних шортах, з різками ванільного морозива, яким заквацянні їхні усміхнені губи. Денніс тримав світлину в кишені й щодня потай на неї дивився. Його мама була на ній такою до болю прекрасною, хоч її усмішка і здавалась нетривкою. Денніс годинами роздивлявся фото, намагаючись уявити, про що вона думала в ту мить.

Після того як мама пішла, тато говорив небагато, а коли вже розтуляв рота, то переважно кричав. Тож вийшло так, що Денніс днями дивився телевизор, особливо свою улюблену передачу — «Тріша». В одному випуску йшлося про людей з депресією і Денніс думав, що, можливо, депресія була і в його тата. Хлопець обожнював «Трішу». То було денне ток-шоу, в якому звичайним людям давали можливість розповісти про свої проблеми або визвіритися на родичів, а всім цим керувала добра з виду, але жорстка у своїх вироках жінка, яку дуже влучно звали... Трішею.

Якийсь час Денніс думав, що життя без мами буде чимось схожим на пригоду. Він не лягатиме допізна, їстиме фастфуд і дивитиметься веселі комедії. Проте дні ставали тижнями, тижні — місяцями, а місяці — роками, і він усвідомив, що ніяка це не пригода.

Його життя просто стало сумним.

Денніс і Джон нібито любили одне одного, бо мусили, оскільки були братами. Але Джон доволі часто випробовував цю любов на міцність, роблячи те, що здавалось йому смішним — наприклад, сідав Деннісу на обличчя й пердів. Якби пердіння було олімпійським видом спорту (коли я пишу ці рядки, воно ще не входить до олімпійської програми, хоч, на мою думку, дарма), він би виграв хтозна-скільки золотих медалей і, мабуть, був би посвячений за це в лицарі королевою.

Ти, читачу, певно, думаєш, що коли їхня мама пішла, брати мали б стати ближчими.

На жаль, вони навпаки віддалились один від одного.

На відміну від Денніса, Джон був повен тихої люті на маму за те, що вона їх полишила,

і погоджувався з татом, що ніколи більше не варто згадувати про неї. Це було одним з правил їхнього будинку:

Не згадувати про маму.

Не плакати.

І (гірше за все) — не обійматись.

Зі свого боку, Денніс дуже сумував. Іноді ночами в ліжку він уже не міг стримувати сліз. Він намагався плакати якомога тихіше, бо вони з братом жили в одній кімнаті, а Денніс не хотів, щоб Джон його чув.

Але однієї ночі Деннісове шморгання розбудило Джона.

— Деннісе? Деннісе? А зараз ти чого плачеш? — спитав Джон зі свого ліжка.

— Не знаю. Просто... ну... Мені просто хочеться, щоб мама була з нами, от і все, — відповів хлопчина.

— Ну то не плач. Вона вже не повернеться.

— Звідки тобі знати?

— Вона ніколи не повернеться, Деннісе. А тепер годі плакати. Плачуть тільки дівчата.

Але Денніс *не міг* не плакати. Біль наповнював його, наче море, бив його хвилями, мало не топив у сльозах. Але він не хотів тривожити брата, тож плакав якомога тихіше.

Тож у чому саме Денніс був інакшим, спитаєте ви? Адже хлопець жив у звичайному будинку, на звичайній вулиці, у звичайному містечку.

Ну, я розкажу про це пізніше, але в назві цієї книжки є підказка...